

The book cover features a vibrant green background with a white border. At the top, a yellow vine with green leaves and blue and yellow berries winds across the frame. A green snake is coiled on the left side. In the center, a blue book is shown. To the right, there are yellow flowers with purple spots and green leaves. The title 'KOUZELNÁ TŘÍDA O PRÁZDNINÁCH' is written in large, white, bold letters. Below the title, the author's name 'Zuzana Pospíšilová' and the illustrator's name 'ilustroval Drahomír Tršťan' are written in a smaller, yellow font. At the bottom, a girl with pigtails and a boy are depicted in a dynamic, falling pose, surrounded by yellow stars, colorful pencils, and various fruits like lemons and oranges. A red book is also visible at the bottom left.

Zuzana Pospíšilová

KOUZELNÁ TŘÍDA O PRÁZDNINÁCH

ilustroval Drahomír Tršťan

bambôk®

Zuzana Pospíšilová
**KOUZELNÁ TŘÍDA
O PRÁZDNINÁCH**

ilustroval Drahomír Trst'án

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Zuzana Pospíšilová

KOUZELNÁ TŘÍDA O PRÁZDNINÁCH

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9921. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2025

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Drahomír Trst'án, 2025

ISBN 978-80-271-7803-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5590-3 (print)

Obsah

Předmluva	7
Prázdninové tajemství	9
Tři, dva, jedna, teď... ..	13
První dobrodružství	17
Neviditelní	21
Plán	25
Skafandr pro princezny?	29
Vesmírný projekt	35
Vlajka kouzelné třídy	39
Lumpárna	43
Rychlý konec	47
Ve vězení	51
Vílí kouzlení	55
Polštářová bitva	61
Nejlepší sen	65
Ráj jedlíků	71
Poslední prázdninový den	75
Konec prázdnin	79

Předmluva

Na konci školního roku dostali žáci kouzelné třídy od své paní učitelky kouzelný dárek. Speciální kalendář s okénky na všechny prázdninové dny. Když se někdo bude nudit a chce zažít něco nevšedního, může otevřít okénko kalendáře. Skrz malý otvor se dostane třeba do pralesa, na zámek, do vězení, mezi dinosaury, na pouť, do vesmíru nebo do ráje všech jedlíků.

Jak takové výlety probíhají? Co se stane, když se někdo splete a otevře nesprávné okénko? A co když okénko otevře někdo jiný než žáci kouzelné třídy? To se dozvíte v netradičním pokračování o kouzelné třídě, které se odehrává o prázdninách.

Prázdninové tajemství

„Zítra se sejdem a první okénko v kalendáři otevřeme spolu,“ navrhla Adélka cestou ze školy.

„Já nemůžu. Ještě dnes večer mě naši odvezou k babičce,“ připomněla kamarádkám Petříčka.

„Aha! Tak aspoň my dvě?“ obrátila se Adélka k Marušce.

„Jasně. Hned po snídani za tebou přijdu,“ odpověděla Maruška a pak si všimla, že se Petříčka tváří zklamaně. „Došla bych i pro tebe, ale nevím, kde tvoje babička bydlí.“

„Je to dvě hodiny autem. To bys asi pěšky nezvládla,“ zavrtěla hlavou Petříčka.

„Kdybych tak uměla čarovat, stejně jako naše víla Jasmína,“ povzdechla si Maruška a všechny tři dívky se rozesmály. Došly až k místu, kde se pokaždé scházely, když spolu chodily do školy. Teď se musely rozejít. Bylo načase domů donést

vysvědčení, které se jistě nějak oslaví. Samé jedničky si totiž oslavu zaslouží.

„Takže prázdniny právě začínají,“ prohlásila Adélka.

„Správně až zítra,“ opravila ji Petřička.

„No jo, já vím. Ale hlavně si nezapomeň k babičce sbalit kouzelný prázdninový kalendář!“ připomněla jí Adélka.

Pak kamarádkám zamávala na rozloučenou a rozeběhla se domů.

„Neboj,“ volala za ní Petřička.

Maruška oběma zamávala a pak šla také domů. Po pár krocích potkala maminku, která si v práci vzala náhradní volno. Dnes sice odešla dříve, ale musí si to odpracovat jindy.

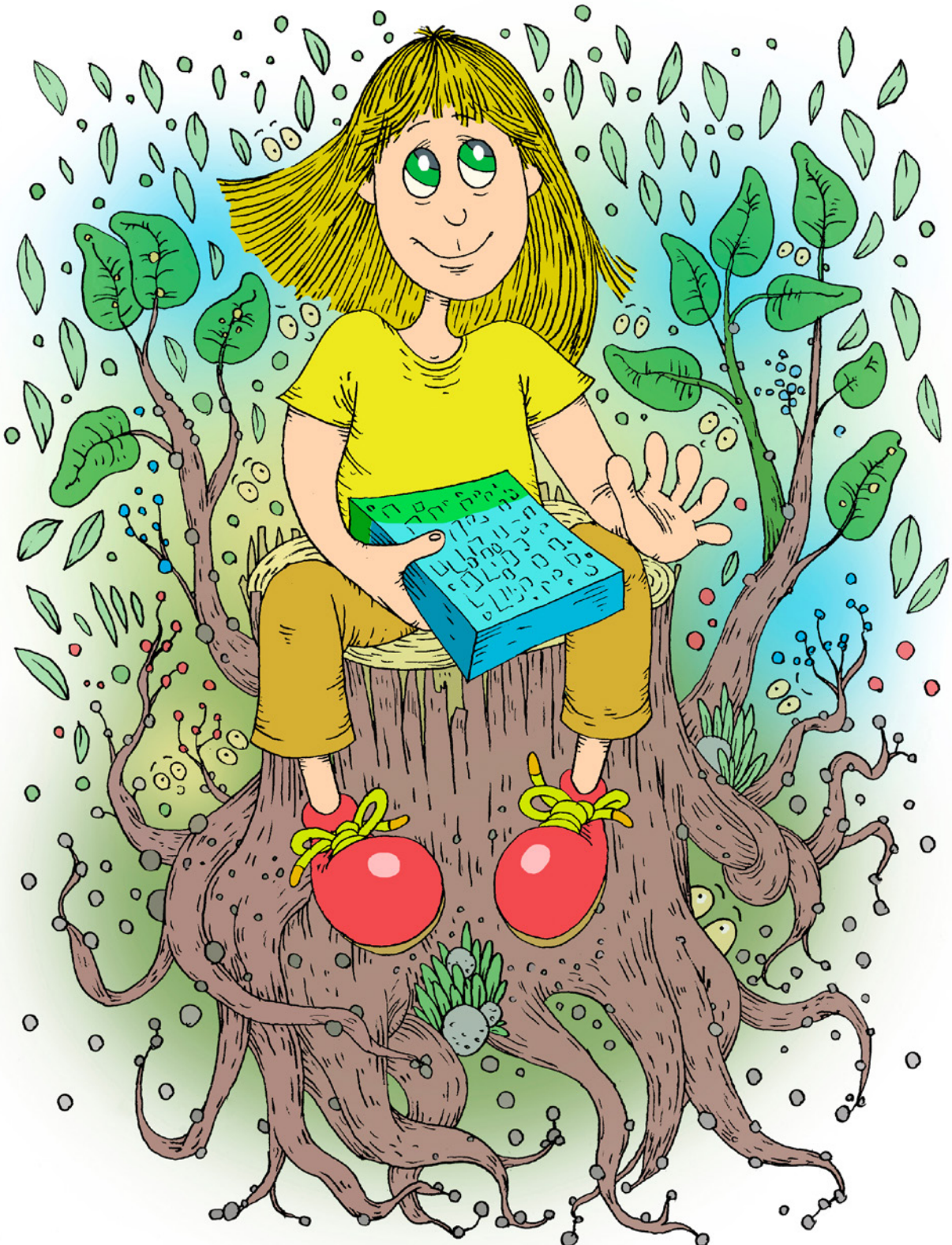
„Tak co? Jak jsi dopadla?“ vyptávala se maminka, i když tušila, jaké vysvědčení její šikovná dceruška dostala. Obzvláště když měla tak skvělou paní učitelku.

„Samé jedničky,“ odpověděla Maruška a ukázala mamince desky s vysvědčením.

„Paráda! A neměly to být spíš dvojky, když už jsi ve druhé třídě?“ zavtipkovala maminka.

„Ale mami,“ napomenula ji Maruška. Chtěla tím naznačit, že už není malá holka. O kouzelném prázdninovém kalendáři se však nezmínila. Bude to její prázdninové tajemství.

Tři, dva, jedna, teď...

„Dnes budu péct buchty, nechceš mi pomoct?“ zeptala se Petřičky babička.

„Já bych se chtěla jít projít. Už jsem tu dlouho nebyla,“ odpověděla jí vnučka a najednou vypila velký hrnek kakaa.

„Dobře. Před obědem budou koláčky hotové, tak si je můžeme dát odpoledne ke svačině,“ plánovala babička.

„Jasně, už se těším,“ odpověděla Petřička a šla si do tašky sbalit prázdninový kalendář.

„Co si to s sebou bereš?“ vyzvídala babička, když se kolem ní prosmýkla.

„To je taková knížka ze školy,“ odpověděla vnučka a doufala, že babička ji nebude chtít vidět. Měla už ruce celé bílé od mouky.

„Hlavně ji neznič, když je to školní učebnice,“ připomněla jí.

„To není učebnice. A nezničím ji, neboj!“
ubezpečila ji Petříčka. Obula si tenisky
a vyrazila ven. Měla v plánu první prázdninové
okénko otevřít někde na odlehlém místě.
Co nejdál od babiččina domku. Kdyby se
babička dívala z okna a viděla, jak její vnučka
najednou zmizela, určitě by hned volala policii
nebo přinejmenším rodiče.

Petříčka se posadila v nedalekém lese
na pařez a váhala. Byla zvědavá, co se bude
dít, ale zároveň nechtěla být první, kdo okénko
otevře. Pak v křoví za ní něco zašustilo a ona
se polekala. Divoce se jí rozbušilo srdce.
Bála se, že to bylo nějaké divoké, lesní zvíře
nebo jedovatý had. Najednou jí známý les
připadal jako nebezpečný prales. Napadlo ji,
jak by se mohla rychle zachránit. Otevře okénko
kouzelného kalendáře a víla Jasmína jí určitě
nějak pomůže.

Mezitím se Adélka s Maruškou sešly podle domluvy hned po snídani.

„Máš ho?“ zeptala se Adélka, která byla na smluveném místě první. Když Maruška přicházela, měla prázdné ruce.

„Neboj,“ odvětila jí a otočila se k Adélce zády. Měla na nich látkový vak se šňůrkami.

Kalendář byl uvnitř.

„Už se nemůžu dočkat,“ prohlásila Adélka.

„Taky jsem zvědavá,“ přiznala Maruška.

„Tak honem, jdeme na to!“ popoháněla kamarádku Adélka.

Obě položily prsty na první okénko a začaly společně odpočítávat: „Tři, dva, jedna, teď!“

První dobrodružství

„Kde to jsme?“ zeptala se Maruška.

Adélka její otázku slyšela jen zčásti. Přehlušil ji strašidelný zvuk nějakého velkého ptáka.

„Vypadá to tady jako v pralese,“ odpověděla vystrašeně.

Když se za nimi ozvalo šustění listí v hustém křoví, chtěly okamžitě utéct. Zastavil je až známý hlas: „Holky, počkejte na mě!“

Hned poznaly, komu hlas patří. Byla to Petříčka. Ve třech byl jejich strach zase o něco menší.

„Proč nás paní učitelka poslala zrovna do pralesa?“ divila se Maruška. „Čekala jsem třeba nějakou hernu, kolotoč nebo aspoň cukrárnu. Ale tohle?“

„Možná tady budeme hrát nějakou dobrodružnou hru,“ napadlo Adélku.

„Holky, musím se vám s něčím svěřit,“ špitla Petříčka.

„Tak povídej,“ pobídla ji Maruška.

„Hustý,“ ozvalo se jim najednou za zády.

Všechny tři se polekaly a Petříčka nestihla nic říct. Hlas patřil Vojtovi.

„Čaute, holky. Kde to jsme?“ zeptal se. Pusu měl otevřenou údivem a málem si vykroutil krk, jak se okolo sebe rozhlížel. Aby se dostal blíž, musel přelézt kmen spadlého stromu. „Vypadá to tu jako v pralese,“ utrousil nakonec.

„Co tu budeme dělat?“ zeptala se Maruška.

Vtom si Petříčka všimla obrovského hada, který se k nim pomalu plížil.

„Musíme utéct!“ zavelel Vojta a rozeběhl se ve směru světelné šipky, která se před nimi objevila. Dívky byly hned za ním. Z keřů a zpoza stromů se postupně vynořovali další spolužáci, kteří se k nim přidávali.

Nakonec se všichni sešli na malé mýtině. Byla tam i víla Jasmína, která všechny přivítala svým vlídným úsměvem. Sešlo se tam asi deset spolužáků.

„Proč jsme zrovna tady?“ zeptala se Terežka.

Víla Jasmína jen pokrčila rameny. Petříčka chtěla něco říct, ale nemohla. Terežka se totiž rozplakala: „Ale já se tu bojím!“

„Nebojte. Postříkám vás kouzelným sprejem, který vás ochrání,“ uklidňovala je paní učitelka. „Takže zavřete oči, nadechněte se a na chvíli zadržte dech.“

